Armastus.

Karin Michaelis'e jutustus Taani keelest.

Freken Balle oli — üks kõigerohkem hallitanud wanapiigadest terwes ilmas.

Kui ta kuskilt kodu tuleb, siis on tal esimeseks tööks oma kingade pealt tolmu ära pühkida, neid siis mõne riidetüki sisse mässida ja ühte teatud kohta panna, kus nad tal alati seisawad. Sellejuures paneb ta piinliku hoolega tähele, et üks kinganina teisest wähemalt üks millimeeter kaugel on.

Freken Balle elab pärandatud kapitali protsentidest. Surmaülikond seisab tal juba walmis ja ta wäikene puhas toakene tuletab nukkude tuba meelde.

Tal on hea kõneand, ja kõik, kes teda tunnewad, armastawad teda. Suured juhtumised on ta elus — haruldased asjad ja nii leiab kõigeweiksem asi ta silmas suure tähenduse. Suuremad juhtumised ta elus on: ema surm, sohwale uue riide peale tõmbamine ja siis jalaluu murdmine.

Wiimane õnnetus juhtus kümme aastat tagasi ja Freken Balle käib ikka weel kepi najale toetades. Kõik külalised, kes teda ta haiguse ajal waatamas käisiwad, pidiwad oma nime ta murtud jala gipsiümbriku peale kirjutama, neid nimesid lugedes wiitis ta siis oma haiguse ajal aega ja kurwastas wäga, kui nimed gipsi küljest ära kulusiwad.

See näitas tal palju huwitawam olema kui kõik mälestusealbumid ja muud niisugused asjad. — Kui ta 20 aastat wana oli, oli ta end ühe noore studendiga kihlata lasknud. Wiimane suri aga warsti peale kihluse ja Freken Balle laulis töö juures sagedasti tema mälestuseks kurbasi laulusi.

Aegajalt hakkas ta jälle mõnd teist armastama: nagu näituseks uut õpetajat, uut arsti, — aga kui need naese wõtsiwad, siis kadusiwad ta tundmused. Selle eest sai ta linnas aga ühe perekonnaga tuttawaks, keda ta enese poole kutsuda ehk ise nende wõeraks minna wõis.

Nõnda elas Freken Balle kuni 47. eluaastani ja jäi wabaks ja mehele minemataks.

Nüüd ei mõtlenud ta sugugi enam meheleminemise peale.

Aegajalt sündis temal iseäraline haigus, weri kogus pähe ja seejuures näitas talle terwe ümbrus weripunane olema. Tohter ütles, et see kõik mööda läheb, kui ta 50 aastat wanaks saab. . .

* * *

Siis juhtusti õnnetus. . . .

Oma igapäewastel käikudel sai ta alati ühe wana leskmehega kokku, kes oma kapitalist elas ja weel rahuloldawalt elas. Nad tundsiwad üksteist juba mitu aastat, sest wäikses linnakeses tunneb ju pea igaüks teineteist. Esimest korda kokkusaades läksiwad nad üheskoos surnuaiale, kus mõlematel kallid hauad oliwad. . . .

Ta toetas Freken Balled kõndides, ja wiimane laenas talle jälle oma lillewalamise kanni. Kord kutsus Freken Balle teda enese juurde külasse.

Warsti pärast seda külaskäiku näitab ta inimestele kuldsõrmust sinise kiwiga. „See on — kingitus!“ seletab ta ise.

Aga kellelt? Selle üle ta waikib, nagu haud.

Ühel ilusal päewal saab terwe linn teada, et Freken Balle wa Kautzile mehele läheb, kes enne korstnapühkimise töökoja peremees oli.

Freken Balle naeratab ainult, nagu tahaks ta inimestele mõista anda, et neid warsti iseäraline nähtus ootab.

Ka Kautz waikib, waikib lihtsalt. . .

Ja siin juhtubgi midagi. Et oma auu peasta, jutustab Freken Balle „puhast õigust“: et nad kihlatud on ja et ta teda suudles.

Asi oli järgmine. Kautz tahtis ta uut wedru leentooli proowida ja istus sinna peale, ja Freken Balle temaga ühel ajal. . . Ja waewalt jõudsiwad nad mahaistuda, kui Kautz teda suudles. . . ja peaaegu huultele:

Sel silmapilgul ütles wanapiiga talle: „Ma ei lähe sulle mehele, kui su lapsed sellega mitte nõus ei ole! Ma saan neile hea ema olema! Ja ka hõbe lauanõusidgi ei taha ma omale, las need peale lastele jääda!“

Nii rumalasti käis ta Kautzega ümber! Ja wiimane tõendas talle, et mitte uneski mõtlenud ei ole oma lastele wõerasema kodu tuua, kes ju isegi juba täiskaswanud on!

Freken Balle läheb õpetaja, linnapea ja kohtuniku juurde ja laseb neil allakirjutada, et ta kui auus, puhas ja neitsilik tütarlaps tuntud on.

Ta tahab, et Kautze wangi pantaks, — selle eest et ta puhast, ilmsüüta tütarlast suudelda julges. Politseiametnik kõigutab kaebtuse peale ainult pead ja teatab, et inimest ometi sellepärast wangi ei wõi panna, et ta teda, peaaegu huultele suudles.“

Siis wõtab wanapiiga otsuseks kuninga juurde abi paluma minna, kuid kohtunik tõendab et see teda wastu ei wõta. . .